

Arrest

nr. 114 202 van 21 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Sakikhel, district Tagab, in de provincie Kapisa. U bent een Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U hielp uw vader op de gronden vanaf u dertien jaar oud was.

Op een dag was u de gronden aan het irrigeren aan de rivier. Een Talib, Qari al Naser, die erop uit was de Amerikanen in een hinderlaag te lokken, heeft zichzelf toen opgeblazen. De Taliban gaven u een jaar na het incident hiervan de schuld. Nochtans verdedigden de mensen van het dorp u. Uw grootvader heeft toen een smokkelaar voor u geregeld zodat u het land kon verlaten. U kwam via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België.

Op 29 maart 2011 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u uw taskara neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat u door de Taliban beschuldigd werd verantwoordelijk te zijn voor de dood van hun medestander, Qari Al Naser. Uit uw verklaringen blijkt immers dat het totaal niet ongewoon was dat u zich in de omgeving van het incident bevond. Uw familie bezat immers gronden in deze streek en u irrigeerde geregeld deze gronden (CGVS 02.04.2013, p. 7-8). De dorpelingen waren op de hoogte van deze activiteiten (CGVS 02.04.2013, p.8). Er is dan ook geen enkele reden voor de Taliban om met de vinger naar u te wijzen, een toen nog minderjarige die gekend is in het dorp en die uit een doorsnee Afghaans gezin komt, dit laatste in de zin dat u niet gewaagde van enig politiek profiel van uw vader of uw familieleden. U om een verklaring gevraagd voor de reden van de beschuldiging, kan u enkel stellen dat u als enige persoon toen aanwezig was (CGVS 23.03.2012, p. 23-25). Dit is echter een te povere verklaring. Er kan immers aangenomen worden dat een aanslag op een Amerikaans konvooi niet zomaar zonder voorbereiding verloopt. Het is dan ook in dit opzicht totaal niet geloofwaardig dat Qari Al Naser op zijn eentje gehandeld zou hebben (CGVS 23.03.2012, p. 23-24). Er kan geen geloof gehecht worden aan het feit dat deze man zich alleen in de omgeving bevond en dat er geen medestanders van de Taliban in de buurt waren om de algehele operatie in goede banen te leiden. Dit aspect van uw asielrelaas is totaal ongeloofwaardig.

Voorts is het niet geloofwaardig dat u in het jaar na dit incident een gewoon leven kon leiden zonder problemen, dat u niet door de Taliban werd aangesproken of meegenomen en dat u een jaar na de ontploffing dan opeens in het vizier gekomen bent en u derhalve moest vluchten (CGVS 02.04.2013, p. 9-10). U om duidelijkheid gevraagd over gebeurtenissen die plaatsvonden in het jaar na de ontploffing, stelde u dat het probleem 'groot' werd en dat ze 'het' onderzochten (CGVS 02.04.2013, p. 9). U lijkt het normaal te vinden dat ze een jaar gewacht hebben voordat ze u beschuldigden van betrokkenheid bij dit incident. Nochtans is het helemaal niet logisch dat uw leven zijn normale gangetje ging in het jaar na de ontploffing. U zou de Taliban gezien hebben, maar zij hebben u 'niets' gezegd (CGVS 02.04.2013, p. 10). Pas toen uw vader hoorde dat ze u schuldig achtten en ze u gingen oppakken, zou u gevlucht zijn (CGVS 02.04.2013, p. 10). Uit uw verhaal blijkt geenszins een aannemelijke vervolgingsvrees. Indien u werkelijk verdacht werd van betrokkenheid bij het incident is het niet geloofwaardig dat de Taliban nog een jaar zouden hebben gewacht voor ze u vervolgden en ze uw vader dan ook nog eens eerst zouden hebben aangesproken over het feit dat u meegenomen zou worden. Dat ze er niet stil bij zouden hebben gestaan dat uw vader u zou verwittigen en zou helpen aan hen te ontkomen, kan bezwaarlijk overtuigen. De Taliban is daarenboven een organisatie die los staan van nationale procedures die hun weerhouden over te gaan tot onmiddellijke actie. Het is dan ook totaal niet geloofwaardig dat u gezocht werd door de Taliban.

Wat betreft uw verklaringen over de pamfletten die verspreid werden over het dorp, dient er slechts opgemerkt te worden dat dit brieven zijn die de dorpelingen moesten bereiken (CGVS 02.04.2013, p. 9). Er kan verondersteld worden dat deze brieven of pamfletten in een groot aantal verspreid werden en dat vele dorpelingen deze pamfletten gezien hebben. Dit maakt u echter niet verdacht als spion van de Amerikanen, zoals u evenwel beweerde (CGVS 02.04.2013, p. 8-9). Overigens heeft u hierover niet gerept tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het eerste gehoor van het CGVS op 23 maart 2013 (DVZ Vragenlijst 27.10.2011). Deze vaststelling komt uw geloofwaardigheid andermaal niet ten goede.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u uw taskara neer. Op zich wordt uw identiteit niet in vraag gesteld.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Hoewel u in oorsprong afkomstig bent uit het district Tagab in de provincie Kapisa, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel. In de eerste plaats blijkt u een

gezonde jongeman te zijn uit een familie die geen geldzorgen heeft. Zo stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader 'veel' gronden heeft en hij werknemers in dienst heeft die deze gronden onderhouden (DVZ Verklaring, 27.10.2011). Ook op het gehoor van het CGVS beaamde u dat er nooit financiële problemen waren in uw familie (CGVS, 02.04.2013, p. 4-5). Uw vader deed volgens u goede zaken. Dit blijkt overigens ook uit het feit dat jullie een eigen woning bezaten en uw vader in staat was om de boomgaarden te behouden maar toch een som van, volgens u, rond de 700.000 tot 800.000 Afghani, wat neerkomt op 10.000 tot 11.000 euro, kon neertellen om uw vlucht te regelen (CGVS, 02.04.2013, p. 4). Hieruit blijkt nogmaals dat uw familie over financiële middelen beschikte. Dit profiel is belangrijk aangezien u niet een telg bent van een landbouwer op eigen gronden, echter van een familie afkomstig bent die verschillende gronden bezat, die mensen tewerkstelde op de gronden en hieruit een inkomen genereerde. Uw familie stond dan ook niet op de laagste trede van de maatschappij aangezien zij van de landbouw een winstgevende handel gemaakt heeft. Deze winst blijkt duidelijk uit het feit dat uw reis bekostigd kon worden zonder dat uw vader de boomgaarden moest verkopen (CGVS 02.04.2013, p. 5). Daarnaast spreekt u behalve Pashtoe ondertussen ook Dari en beheerst u bijgevolg de twee landstalen van Afghanistan (CGVS 02.04.2013, p. 5). Ten slotte blijkt u afkomstig te zijn van een gebied dat vlakbij de provincie Kabul gelegen is. Het district Tagab heeft immers een grens met de provincie Kabul (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Het is dan ook niet aannemelijk dat uw vader geen netwerk of contacten zou hebben in de provincie Kabul. Bovendien was u voldoende zelfstandig en initiatiefrijk (vanaf Italië moest u bovendien uw plan trekken; CGVS 02.04.2013, p. 4) om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. U toont met andere woorden niet aan dat het voor u onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in een van de stedelijke gebieden in het land waarvan u stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Als conclusie kan er dan ook gesteld worden dat er voor iemand die van een goeude familie komt die woonachtig is aan de grens van de provincie Kabul, die een vader heeft die producten verhandeld en ongetwijfeld een netwerk heeft van handelscontacten en die de capaciteiten heeft om de twee landstalen te beheersen, een vestigingsalternatief mogelijk moet zijn in de stad Kabul, provincie Kabul.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) alsmede de uitvoeringsbesluiten van de vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker ziet niet in waarom de beschuldiging van de taliban niet aannemelijk zou zijn en stelt dat het niet onlogisch is dat de taliban tijd nodig hebben gehad om een verdachte aan te duiden. Verzoeker herneemt de opmerkingen van zijn raadsman gegeven op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verwijst naar het advies van het UNHCR en naar de beleidsnota's van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt dat hij geen vestigingsalternatief heeft in Kabul. Verzoeker heeft geen netwerk in Kabul en het inkomen van zijn familie wordt in Kapisa gerealiseerd. Verzoeker ziet niet in hoe een landbouwer geacht kan worden om zich probleemloos te hervestigen in Kabul. Verzoeker verwijst naar de situatie van IDP's zoals omschreven in de informatie aanwezig in het administratief dossier. Verzoeker stelt dat zijn familie substantieel verarmd is door de kosten van de vlucht en dat alle liquide middelen zijn aangewend. Verzoeker is ongeletterd, niet naar school gegaan en werkte op het land. Het enig objectief gegeven dat verzoeker aan Kabul linkt is het feit dat Tagab grenst aan de provincie Kabul.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van

de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Gelet op verzoekers verklaringen kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Het is niet geloofwaardig dat verzoeker in het jaar na een incident waarbij een talibanstrijder omkwam een gewoon leven kon leiden zonder problemen, dat hij niet door de taliban werd aangesproken of meegenomen en dat hij pas een jaar na de ontploffing in het vizier gekomen is en hij derhalve moest vluchten (stuk 6, gehoorverslag CGVS 2.04.2013, p. 9-10). Wanneer verzoeker om duidelijkheid werd gevraagd over gebeurtenissen die plaatsvonden in het jaar na de ontploffing, stelde hij enkel dat het probleem 'groot' werd en dat ze 'het' onderzochten (stuk 6, gehoorverslag CGVS 2.04.2013, p. 9). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker gedurende een jaar een normaal leven kan leiden, waarin er niets gebeurt en dan plots in de problemen komt te meer verzoeker de taliban nog gezien zou hebben, en zij hem 'niets' gezegd hebben (stuk 6, gehoorverslag CGVS 2.04.2013, p. 9-10). Het loutere verweer dat het niet onlogisch is dat de taliban tijd nodig hadden om een verdachte aan te wijzen is dan ook onafdoende teneinde voormelde ongeloofwaardige verklaringen geloofwaardig te maken.

Ook de vaststelling dat verzoeker die nog contact heeft met zijn ouders, nalaat te vragen of de taliban na zijn vertrek nog is langs geweest ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees (stuk 18, vragenlijst, p. 3). Ongeacht verzoekers leeftijd, kan worden verwacht dat hij zich informeert omtrent de problemen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas. Dit nalaten wijst dan ook op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doet dan ook op zijn beurt afbreuk aan de ernst van verzoekers voorgehouden vrees. Het is bovendien evenmin geloofwaardig dat de taliban verzoekers vader zouden hebben gezegd dat zijn zoon zou verdacht zijn en dat ze hem zouden vermoorden, aangezien dit verzoeker de kans gaf om te vluchten (stuk 6, gehoorverslag CGVS 2.04.2013, p. 7, 10; stuk 8, vragenlijst, p. 3). Wat betreft verzoekers verklaringen over de pamfletten die verspreid werden over het dorp waardoor hij als spion voor de Amerikanen werd aanzien, dient er opgemerkt te worden dat dit brieven zijn die de dorpelingen moesten bereiken (stuk 6, gehoorverslag CGVS 2.04.2013, p. 8-9). Aangezien deze brieven of pamfletten uit een vliegtuig werden gegooid zodat de dorpelingen het zagen, maakt verzoeker zelf nog niet verdacht als spion van de Amerikanen, zoals hij evenwel beweerde (stuk 6, gehoorverslag CGVS 2.04.2013, p. 8-9).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven,

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inmiddels een volwassen jonge man is en uit een bemiddelde familie komt. Zo stelde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader 'veel' gronden heeft en hij werknemers in dienst heeft die deze gronden onderhouden (stuk 18, verklaring, punt 35). Ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigde verzoeker dat er nooit financiële problemen waren in zijn familie (stuk 6, gehoorverslag CGVS, 2.04.2013, p. 4-5). Verzoekers familie bezit een eigen woning en zijn vader was in staat om de boomgaarden te behouden maar toch een som van, rond de 700.000 tot 800.000 Afghani, neer te tellen

om verzoekers vlucht te regelen (stuk 6, gehoorverslag CGVS, 2.04.2013, p. 4). Verzoeker is aldus niet zomaar een landbouwerszoon, doch een telg van een familie die verschillende gronden bezit, die mensen hierop tewerkstelde en hieruit inkomsten genereert. Bijgevolg kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker op financiële steun kan rekenen. Waar verzoeker thans aangeeft dat hij over geen liquide geldmiddelen meer beschikt gelet op de kosten van zijn vlucht, dient te worden opgemerkt dat hieruit geenszins blijkt dat verzoekers familie onvermogen is geworden. Overigens worden de gronden door werknemers bewerkt, waardoor deze gronden stelselmatig inkomsten zullen genereren. Gelet op de financiële draagkracht van zijn familie, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoeker financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul, ongeacht verzoekers ongeletterdheid. Daarnaast spreekt verzoeker behalve Pashtou ook Dari (stuk 6, gehoorverslag CGVS 2.04.2013, p. 5). In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, zijn er naar het oordeel van de Raad in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden in een vluchtelingenkamp/sloppenwijk zal terecht komen.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afgaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidsparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprodde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Waar verzoeker stelt dat het algemeen bekend is dat de buitenlandse troepen Afghanistan in 2014 zullen verlaten en een verslechtering van de situatie kan worden verwacht, dient te worden opgemerkt dat dit slechts hypothesen zijn zonder enige grond en niets wijzigen aan voormelde recente vaststellingen.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de

commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verwerende partij neergelegde nota van 7 oktober 2013 die een update van de situatie in Kabul bevat, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker formuleerde geen opmerkingen en brengt dan ook geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF